

Folketingets Socialudvalg
Christiansborg
1240 København K.



Den 17. maj 2017

Vedrørende lovforslag L 150, ændring af regler om merudgiftsydelse efter servicelovens § 100.

Lovforslag nr. L 150 indeholder en tiltrængt forenkling af merudgiftsydelsen, som har været ønsket af såvel kommuner som handicaporganisationer.

Forenklingen indebærer dog også, at nogle borgere vil blive overkompenseret, mens andre vil blive underkompenseret.

Derfor vil der påhvile kommunerne et særligt ansvar, når det om nogen tid er glemt, at forenklingen er ønsket af blandt andre dem selv, så der ikke pludselig breder sig en kommunal forargelse over, at ikke blot underkompensation men også overkompensation kan forekomme.

Tilsvarende vil handicaporganisationerne leve op til deres ansvar og informere medlemmer og andre om, at risikoen for underkompensation er en konsekvens af den forenkling, som også er i borgernes interesse.

Det er i øvrigt Muskelsvindfondens vurdering, at da merudgifter og dermed merudgiftsydelsen kan variere over et livsforløb, så vil der være en tendens til, at over- og underkompensation over tid vil udligne hinanden.

Det skæmmer imidlertid et eller fornuftigt forslag, at der indføres krav om dokumentation for merudgifter, når de overstiger 2500 kr. pr. måned, hvor der ellers og hidtil kun har været krav om sandsynliggørelse.

Med skærpelsen af dette krav vil en del af gevinsten ved lovforslagets forenkling blive modvirket af markant øget administration for ca. 15% af borgernes vedkommende, fordi hvert eneste lillebitte bilag pludselig vil få en betydning for ydelsen størrelse. Vi, der har arbejdet med merudgiftsydelsen i praksis, kan bevidne, at en merudgiftsydelse er sammensat af rigtig mange små enkeltudgifter. Hvilket også kan be-

kræftes af at beregninger af merudgiftsydelse af selv beskeden størrelse ofte har fyldt 12-14 tætskrevne A4-sider.

På trods af at der kun har været krav om sandsynliggørelse har kommunernes forvaltning af reglerne på ingen måde været en gavebod.

Det helt grundlæggende problem er, at merudgiftsydelsen er en fremadrettet ydelse, der skal dække merudgifter i den kommende periode, mens dokumentation i sagens natur kun kan ske bagudrettet.

Dokumentationskravet er derfor ikke i overensstemmelse med de helt grundlæggende principper for merudgiftsydelsen, som for eksempel er formuleret i den gældende Vejledning, punkt 23, hvoraf det fremgår, at merudgiftsydelsen skal *"give modtageren af merudgiftsydelsen mulighed for selv at tilrettelægge, hvorledes den bevilgede ydelse skal anvendes, så hans eller hendes behov bedst kan dækkes"* og videre skal være en *"beregning over omfanget af de behov, som borgeren efter al sandsynlighed vil få, og hvad det medfører af merudgifter"*.

Dette vil navnlig være et stort problem for de borgere, for eksempel 18-årige, der for første gang opnår en bevilling af merudgiftsydelse, for de kan i sagens natur ikke dokumentere noget som helst.

Især personer med kognitive vanskeligheder vil få betydelige vanskeligheder ved at få kompensation for deres handicapbetingede merudgifter.

Problemet med dokumentation er også, at merudgifter ikke altid lader sig dokumentere, selv om det er indiskutabelt, at udgiften afholdes.

Dette gælder ikke mindst udgifter til befordring, der oftest beregnes med udgangspunkt Skatterådets takst, og som erfaringsmæssigt er den største udgiftspost i merudgiftsydelser over 2.500 kr. pr. måned.

Når ministeren skriver i sin besvarelse af spørgsmål nr. 36, at udskrift af en kørebog kan være *"relevant"*, og tilsvarende i sin besvarelse af spørgsmål nr. 35 nævner *"udgiftsbilag for brændstofforbrug"*, så er det jo indlysende, at kørebogen forudsætter, at kørslen har fundet sted først, og at udgiften til brændstof skal afholdes, før man kan få et bilag.

Merudgiftsydelsen vil derfor ændre karakter til en bagudrettet ydelse, der stiller store likviditetskrav til den enkelte borger, som adskillige borgere med merudgiftsydelse ikke har nogen som helst mulighed for at honorere.

Ministeren kan derfor ikke have ret i bemærkningen i besvarelsen af spørgsmål nr. 34, at "dokumentationskravet vil ikke medføre forsinkelse i udbetalingen".

Muskelsvindfonden opfordrer derfor Folketinget til genoverveje denne del af lovforslaget, dels fordi den større administrative byrde er uforholdsmæssigt stor for både borgere og kommuner, dels fordi det ikke i praksis vil være muligt at dokumentere de mange store og små enkeltudgifter, som mennesker med handicap er nødt til at afholde med baggrund i deres funktionsnedsættelse.

Med venlig hilsen



Jørgen Lenger

Udviklingschef, Muskelsvindfonden